

KONWERSATORIUM INSTYTUTU FIZYKI UMCS

połączone z posiedzeniem

POLSKIEGO TOWARZYSTWA FIZYCZNEGO

19.05.2016 r., godz. 11¹⁵, Aula IF im. St. Ziemeckiego

Prof. dr hab. Michael Waligórski

(Konsultant krajowy w dziedzinie Fizyki Medycznej;

Instytut Fizyki Jądrowej PAN w Krakowie oraz Centrum Onkologii Oddział w Krakowie)

„Fizyka Medyczna w Polsce – blaski i cienie”

Polska jest jednym z nielicznych krajów w Europie, gdzie status fizyka medycznego jest potwierdzany egzaminem państwowym. Tytuł zawodowy specjalisty w dziedzinie fizyki medycznej uzyskuje się w wyniku zdania Państwowego Egzaminu Specjalizacyjnego (PESoz), przeprowadzanego pod nadzorem Centrum Egzaminów Medycznych (CEM), po pomyślnie ukończonym 3,5-letnim szkoleniu specjalizacyjnym w ośrodku akredytowanym przez Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego (CMKP), zgodnie z zatwierdzonym przez CMKP programem szkolenia. Warunkiem kwalifikacji do przystąpienia do szkolenia specjalizacyjnego jest ukończenie studiów magisterskich z fizyki, fizyki technicznej lub inżynierii biomedycznej oraz 1-letni staż zawodowy w szpitalu. Uzyskanie wysokiego statusu zawodowego fizyka medycznego, otrzymywanego w trybie podobnym jak lekarze-specjaliści i pod nadzorem tych samych organów państwowych (CEM i CMKP), doprowadzenie do wdrożenia odpowiednich przepisów prawnych oraz rozpoczęcie procesu szkolenia (od roku 2009) – to niewątpliwie osiągnięcia ówczesnego Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Fizyki Medycznej (PTFM). W Polsce jest obecnie prawie 200 specjalistów w dziedzinie fizyki medycznej, zaś w jedenastu akredytowanych ośrodkach może szkolić się 167 osób. W roku 2015 w 42 zakładach radioterapii w Polsce leczących łącznie ok. 86,5 tys. pacjentów, zatrudnionych było łącznie 397 fizyków medycznych, w tym 162 specjalistów, zaś szkoliło się 118 osób.

Nie brak jednak i cieni w usytuowaniu fizyka medycznego w Polsce – spraw pilnie wymagających dyskusji i rozwiązania. Ujednolicenia w skali krajowej wymagają programy kształcenia akademickiego na zamawianym kierunku fizyki medycznej. Należy usunąć paradoksalne trudności w zatrudnianiu i szkoleniu specjalizacyjnym absolwentów tych kierunków. W związku z aktualnie dokonywaną implementacją do ustawy Prawo atomowe Dyrektywy 2013/59/Euratom, należy uściślić zakres kompetencji i obowiązków fizyka medycznego, szczególnie w obszarach medycyny nuklearnej oraz diagnostyki obrazowej, koordynując je z działaniami Ministra Zdrowia, Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki, Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia oraz Głównego Inspektora Sanitarnego, ale także z przedstawicielami innych zawodów medycznych – inżynierów medycznych czy elektroradiologów. Wykorzystać w tym celu należy zalecenia międzynarodowych agencji i organizacji fizyków medycznych i lekarzy a także działalność PTFM. Często, nawet w trybie pilnym, konsultant krajowy zmuszony jest podejmować działania w celu usuwania sprzeczności w aktualnie obowiązujących przepisach prawnych i ich projektach, które utrudniają lub wręcz hamują działalność zawodową fizyków medycznych w polskich szpitalach. Pomocni w tych działaniach powinni być także wojewódzcy konsultanci w dziedzinie fizyki medycznej, których powołać należy we wszystkich województwach w kraju.

Uprzejmie zapraszam wszystkich pracowników, doktorantów i studentów Instytutu Fizyki.

Prof. dr hab. Mieczysław Budzyński
Dyrektor IF UMCS